

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9394 van 31 maart 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 oktober 2007 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-Cl. FRERE, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de ontvankelijkheid.

De bestreden beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker werd genomen bij toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is

derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker wordt op 25 oktober 2007 een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde V.D., attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong/voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en is niet in staat de middelen wettelijk te verwerven; de betrokkene is slechts in het bezit van 0.41 euro.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Denemarken en Zweden om de volgende reden:

- *kan met zijn/haar middelen niet wettelijk vertrekken*
- *Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*
- *betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- *Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.*
- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- *Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.”*

3. Onderzoek van het beroep.

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, lid 1 en artikel 21 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M., van het evenredigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout, machtsafwendingsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel ‘non bis in idem’. In een eerste onderdeel richt verzoeker zich op het motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en betoogt hij dat hij in België is gekomen in de maand februari van 1972, toen hij nog maar 40 dagen oud was, en sindsdien hier ononderbroken verblijft. Verzoeker stelt dat hij is ingeschreven in het bevolkingsregister en tot 1997 in het bezit was van een

identiteitskaart voor vreemdelingen tot hij werd geschrapt om administratieve redenen. Verzoeker stelt dat hij verschillende keren in aanraking kwam met het gerecht omwille van diefstal en verschillende jaren heeft doorgebracht in de gevangenis. Ten gevolge van een woonstcontrole is verzoeker toen geschrapt. Verzoeker heeft nadien geprobeerd om opnieuw ingeschreven te worden in de bevolkingsregisters, wat niet is gelukt. Door deze precaire situatie en doordat verzoeker geen verblijfstitel had kon hij niet werken en diende hij zich, met het oog op het hebben van een menswaardig leven, opnieuw schuldig te maken aan diefstal. Hiervoor zit hij momenteel in de gevangenis te Wortel. Verzoeker zegt dat zijn banden met Marokko volledig verbroken zijn en zijn hele familie in België leeft en de Belgische nationaliteit heeft verworven. Hij heeft nooit in Marokko gewoond en woont al 35 jaar in België. Hierdoor zijn duurzame banden met België ontstaan. Elke terugkeer naar Marokko zou voor verzoeker betekenen dat hij een mensonwaardig leven moet leiden. Verzoeker verwijst naar het tekort aan werkgelegenheid in Marokko en ziet niet in hoe hij aan genoeg inkomsten kan geraken. Hierdoor zou artikel 3 van het E.V.R.M. geschonden worden. Verzoeker stelt dat hij al 35 jaar in België leeft met zijn twee ouders, zijn broers en zussen, van Belgische nationaliteit, die hem materieel ten laste nemen. De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst terwijl zijn volledige familie is gevestigd in België en de Belgische nationaliteit heeft verworven zou een schending uitmaken van het recht op een familieleven van verzoeker. Hierdoor zou verzoeker gescheiden blijven van zijn familie die hem materieel ten laste neemt en moeten terugkeren naar Marokko waar hij nooit heeft gewoond en geen enkele band mee heeft. Verzoeker verwijst naar de bewoordingen van de preambule van het E.V.R.M. Verzoeker verwijst wat betreft artikel 8, lid 2 E.V.R.M., dat stelt onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op het eerste lid, naar rechtspraak van het Europees Hof. Verzoeker stelt dat het E.V.R.M. op zich niet aan een vreemdeling het recht garandeert om een land binnen te komen en er op het grondgebied te verblijven. Maar maatregelen van uitwijzing of weigering van verblijf kunnen een inbreuk uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M. die niet gerechtvaardigd wordt door artikel 8, lid 2 E.V.R.M. De maatregel moet wettelijk zijn, een legitiem doel hebben en proportioneel zijn. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, gezien zijn persoonlijke situatie, disproportioneel is. Een staat heeft in het kader van artikel 8 van het E.V.R.M. om op een effectieve wijze het familiale leven van vreemdelingen en hun familie op hun grondgebied te beschermen. Elke maatregel van uitwijzing moet onderworpen worden aan een proportionaliteitsonderzoek. Verzoeker erkent dat hij feiten van diefstal heeft gepleegd, doch dat hij er spijt van heeft, het minieme feiten waren en ze nooit heeft gepleegd met geweld. Enkel feiten van grote gewelddadigheid, terrorisme en handel in verdovende middelen kunnen een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. rechtvaardigen. De motivering in de bestreden beslissing is stereotiep omdat het verzoeker verwijt op illegale wijze op het grondgebied te verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten, en niet over een identiteitsdocument te beschikken, terwijl verzoeker 30 jaar legaal op het grondgebied heeft verbleven. De herinschrijving van verzoeker heeft om administratieve redenen vertraging opgelopen. De verwerende partij was op de hoogte van de situatie van verzoeker en diende een proportionaliteitsonderzoek uit te voeren in het licht van artikel 8 van het E.V.R.M., wat zij heeft nagelaten te doen. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker onwettig is dient het overeenkomstig de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst te worden. In een tweede onderdeel richt verzoeker, zowel wat het bevel als de maatregel tot vrijheidsberoving betreft, op een motief "kan met zijn/haar middelen niet wettelijk vertrekken, betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen, gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden". Verzoeker betoogt dat de verwerende partij de bestreden beslissing opnieuw op voorbarige en stereotiepe wijze motiveert waar zij de maatregel tot vrijheidsberoving neemt omwille van het feit dat verzoeker met zijn/haar middelen niet wettelijk kan vertrekken en niet over de nodige financiële middelen beschikt ten einde zich een reisticket aan te schaffen. Verzoeker stelt dat hij beschikt over een geldig paspoort dat hem toelaat te reizen. De verwerende partij kan het bestaan van dit paspoort niet

ontkennen aangezien verzoeker dit heeft voorgelegd telkens hij verzocht een nieuwe verblijfstitel te bekomen. Verzoeker herhaalt dat hij ten laste is van zijn familie en hij derhalve beschikt over voldoende middelen om zich een reisticket aan te schaffen. De verwerende partij was ook hiervan op de hoogte. In een derde onderdeel richt verzoeker zich op het motief "wordt door de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde V.D., attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels" en beroept hij zich op het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem". Verzoeker stelt dat hij gedurende vier maanden in de gevangenis van Wortel verblijft omwille van feiten van diefstal en dat hij op 9 november 2007 diende te worden vrijgelaten. Dezelfde dag kreeg verzoeker de bestreden beslissing die ook werd gemotiveerd dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Het gaat hier om een dubbele straf. Verzoeker verwijst naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet. In casu is verzoeker geboren in Marokko maar hebben zijn ouders de Belgische nationaliteit, zodat ook verzoeker de wettelijke voorwaarden vervult om de nationaliteit bij wege van verklaring te verwerven. Overeenkomstig artikel 21, §3, 2° van de Vreemdelingenwet kan verzoeker derhalve niet worden teruggewezen naar het grondgebied zonder zware inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid. Hieromtrent is niet gemotiveerd. Verzoeker wordt enkel "geacht" de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker herhaalt dat enkel feiten van grote gewelddadigheid, terrorisme en handel in verdovende middelen een zware inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid kunnen vormen en een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. kunnen rechtvaardigen. Elke uitwijzing omwille van feiten van diefstal is disproportioneel in hoofde van verzoeker, die in België leeft sinds zijn geboorte, nooit heeft geleefd in Marokko waar hij niemand kent en geen rechten heeft en dat zijn hele familie in België leeft en de Belgische nationaliteit verworven heeft.

3.1.2. Voor zover het betoog van verzoeker is gericht op de maatregel tot vrijheidsberoving is het niet ontvankelijk (supra 1.).

Verzoeker vraagt in casu de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 oktober 2007 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker bevindt zich niet in de procedure om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten en kan hier derhalve niet dienstig om verzoeken.

De opgeworpen schendingen van het evenredigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel en machtsafwending worden op onvoldoende wijze toegelicht zodat er, wat dit onderdeel betreft, geen sprake is van een middel.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt het volgende vastgesteld:

"Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3°: wordt door de minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde V.D., attaché geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong/voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en is niet in staat de middelen wettelijk te verwerven; de betrokkene is slechts in het bezit van 0.41 euro.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Denemarken en Zweden om de volgende reden:

- kan met zijn/haar middelen niet wettelijk vertrekken
 - Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.
 - betrokkene beschikt niet over de nodige financiële middelen ten einde zich een reisticket aan te schaffen
- (...)."

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing is geen strafsanctie maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het "non bis in idem"-beginsel belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (R.v.St., 7 december 2006, nr. 165.665).

De bestreden beslissing is de beslissing van 25 oktober 2007 waarbij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op terugwijzingen en uitzettingen. Voor zover het betoog is gestoeld op deze bepaling mist het derhalve juridische grondslag.

Verzoeker stelt dat hij beschikt over een geldig paspoort dat hem toelaat te reizen. Deze loutere bewering wordt niet gestaafd.

Verzoeker betwist niet het motief van de bestreden beslissing dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels.

Het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker niet beschikt over voldoende middelen van bestaan voor de terugreis naar het land van oorsprong/voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is de middelen wettelijk te verwerven en hij slechts in het bezit is van 0.41 euro betreft een overtollig motief.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Verzoeker brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

De bestreden beslissing stelt dat gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming- valse sleutels, er een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde. Verzoeker betoogt dat maatregelen van uitwijzing of weigering van verblijf een inbreuk kunnen uitmaken van artikel 8 van het E.V.R.M. die niet gerechtvaardigd wordt door artikel 8, lid 2 E.V.R.M. De maatregel moet wettelijk zijn, een legitiem doel hebben en proportioneel zijn. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing, gezien zijn persoonlijke situatie, disproportioneel is.

De nota van de verwerende partij stelt dat verzoeker meermaals correctioneel werd veroordeeld voor strafrechtelijke feiten:

- op 26 maart 1991 door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal
- op 28 oktober 1993 door de Correctionele Rechtbank te Brussel wegens diefstal met verzwarende omstandigheden en verdovende middelen
- op 17 januari 2000 en 31 mei 2000 door de Correctionele Rechtbank te Mechelen en Brussel wegens onder meer diefstal en slagen aan de politie
- op 10 maart 2005 door de Correctionele Rechtbank te Gent wegens diefstal met verzwarende omstandigheden en tenslotte op 29 augustus 2007

Deze feiten, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker ter terechtzitting niet betwist, terwijl hij kennis had van de nota met opmerkingen. Verzoeker stelt bovendien zelf dat “enkel feiten van (...) en handel in verdovende middelen een inbreuk op artikel 8 van het E.V.R.M. (kunnen) rechtvaardigen”. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 oktober 1993 door de Correctionele Rechtbank te Brussel werd veroordeeld wegens diefstal met verzwarende omstandigheden en verdovende middelen. Bovendien stelt hij dat doordat hij geen verblijfstitel had “hij niet (kon) werken en hij zich, met het oog op het hebben van een menswaardig leven, opnieuw schuldig (diende) te maken aan diefstal.” Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op disproportionele wijze de bestreden beslissing heeft genomen of hierbij artikel 8 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Verzoeker maakt derhalve met zijn betoog niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten om hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. Het enig middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 maart tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC